

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i unieważnienie w całości spornego unijnego znaku towarowego;
- zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 19 ust. 1 i art. 10 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625.

**Skarga wniesiona w dniu 31 grudnia 2020 r. – Standard International Management / EUIPO – Asia
Standard Management Services (The Standard)**

(Sprawa T-768/20)

(2021/C 62/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Standard International Management LLC (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: M. Edenborough QC, S. Wickenden, Barrister i adwokat M. Maier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Asia Standard Management Services Ltd (Hong Kong, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „The Standard” – unijny znak towarowy nr 8 405 243

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 listopada 2020 r. w sprawie R 828/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zasądzenie od EUIPO na jej rzecz zwrotu poniesionych przez nią kosztów związanych z postępowaniem w sprawie; bądź, w razie interwencji drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą
- zasądzenie od EUIPO i tej drugiej strony solidarnie wspomnianych kosztów.

Podniesione zarzuty

Zaskarżona decyzja jest wadliwa z czterech głównych powodów, a mianowicie Izba Odwoławcza:

- naruszyła prawo poprzez nieuznanie, że reklama i oferty sprzedaży dotyczące hotelu i usług towarzyszących, to jest należących do klas 38, 39, 41, 43 i 44, skierowane do konsumentów w Unii Europejskiej wiązały się z rzeczywistym używaniem w znaku towarowego Unii Europejskiej w okolicznościach, w których te usługi były świadczone w Stanach Zjednoczonych;
- naruszyła prawo poprzez nieuznanie, że reklama i promocja owych usług były wystarczające dla wykazania rzeczywistego używania tych usług;
- naruszyła prawo poprzez nieuznanie, że reklamowanie otwarcia londyńskiego hotelu było istotne dla dokonywanej oceny, oraz
- naruszyła prawo poprzez niepodanie, lub też niepodanie wystarczającego rozumowania dla przyjęcia takiego wniosku.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2020 r. – Rynair/Komisja

(Sprawa T-769/20)

(2021/C 62/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rynair (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F. Laprèvote, V. Blanc, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2020) 5616 final z dnia 11 sierpnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57586 (2020/N) – Estonia – COVID-19: Recapitalisation and subsidised interest loan for Nordica [Estonia COVID-19: Dokapitalizowanie i kredyt o obniżonym oprocentowaniu dla spółki Nordica];
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania przez Komisję Europejską art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i Tymczasowych ram środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19, ze względu na uznanie, że pomoc ma na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w estońskiej gospodarce, że spółka Nordica kwalifikuje się do pomocy i że spełniono przesłanki dotyczące zakłócenia konkurencji, wyjścia państwa ze struktury kapitałowej oraz restrukturyzacji a także ze względu na uchybienie ciężącemu na Komisji obowiązkowi wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej niekorzystnym wpływem na warunki wymiany handlowej i zachowanie niezakłóconej konkurencji (tzw. „kryterium wyważenia”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską konkretnych postanowień TFUE oraz ogólnych zasad prawa europejskiego dotyczących zakazu dyskryminacji, swobodnego przepływu usług i swobody przedsiębiorczości, które stanowiły podstawę liberalizacji transportu lotniczego w UE od końca lat 80.